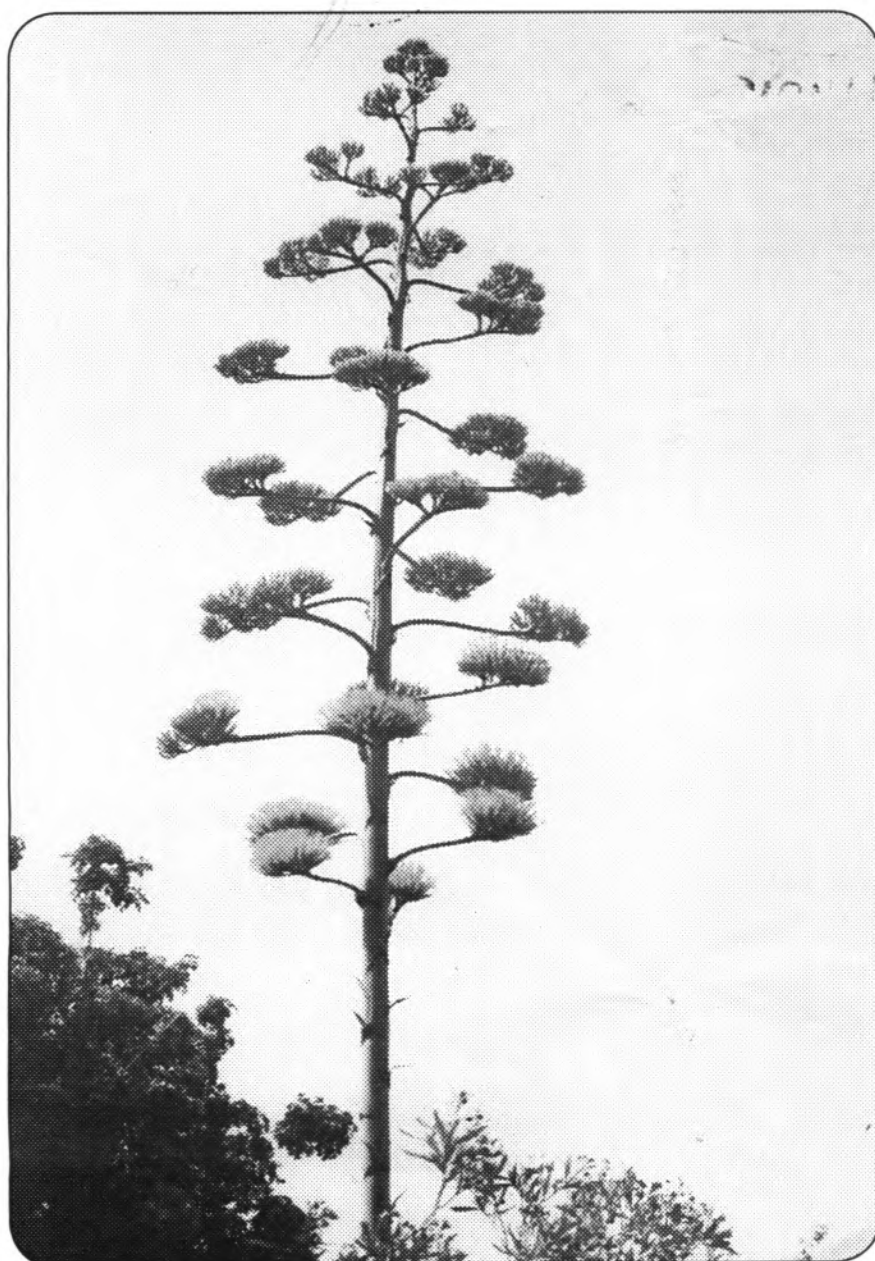

nº 155 Capdepera i Cala Rajada juliollagost 1994

*** Conversa amb:**
Climent Alzina

*** "Històries amb canelobre".** Monòleg
d'En Joan Rai.

*** Molins de Capdepera.**
Darrera entrega

*** Cala Rajada.**
Els orígens.
per Josep Terrassa

*** Informació local,**
opinions, imatges, el temps , i molt més.

Cap Vermell

juliol 1994

Nº 155

.....

Obra Cultural Balear

Capdepera Cala Rajada

Hem fet aquest número:

Joan Rai

Pep Terrassa

Jaume Fuster

Paco Galian

Sebastià Ferrer

Joan Espiritusanto

Miquel Ferragut

Llucià Sirer

Isidor Rodríguez

Andreu Genovart

Toni Melis

Miquel Lliteres

Joan Pujadas

.....

Depòsit legal 1197/80

Imprimeix:

Tirrena (Manacor)

Cap Vermell no es fa responsable dels articles firmats pels seus col.laboradors.

Així mateix s'ofereixen aquestes planes a tots els que hi vulguin expressar la seva opinió.

Cap Vermell

Apartat de correus 69

Capdepera

PORTALET

PORTALET GUTURAL

Cambrer: Breeefff

Advocat: Pfff

Capellà: Grrreeemmm

Oficinista: Zzzziuuuuu

Miner: Schhhh

Taxista: Hememmm

Arquitecte: Uuuuu

Picapedrer: Jeee

Metge: Glub

Bomber: Paffff

Repartidor: Bruu

Fuster: Oooaaa

Menescal: Iuuuu

Llenterner: Aaaa

Municipal: Teerrreee

Sabater: Tchinnn

Plaça des Sitjar

PREMI. L'alumne de 12 anys, del C.P. S'Alzinar, Francisco Luís Domínguez, guanyà el primer premi de la seva categoria en el concurs de dibuix anomenat "Com veus els teu medi ambient". El seu treball fou triat entre 146 obres presentades i mostra un paisatge totalment urbanitzat.

JOVES INTÈRPRETS. Per acabar el curs, els joves i futurs músics de Capdepera, realitzaren un concert en el Teatre Municipal, el passat dia 19. El públic, especialment pares i familiars dels alumnes, recolzaren l'actuació de les joves promeses amb la seva presència i aplaudiments.

500. La revista local d'Artà, "Bellpuig", ha arribat al número 500, de la qual cosa ens alegrem. Dia 24 tengué lloc un acte per a presentar el número extraordinari corresponent, a la casa de cultura de Na Batlesa. "Cap Vermell" hi fou present, per fer costat als nostres companys de la vila artanenca.

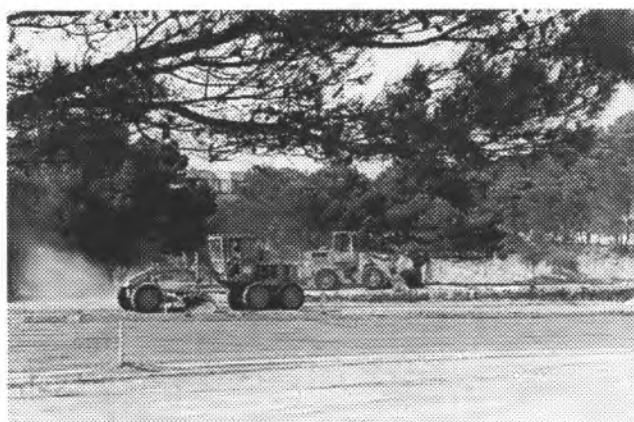
11 JUNY 1994 N° 499 - ANY XXXV - REVISTA QUINZENAL (700 pgs.)

EUROPEES. Els resultats de les europees no han aixecat massa reaccions a Capdepera. El PP ha guanyat, això és evident, augmentant notablement el número d'electors, mentre que el PSOE quedà com a segona força política, minvant els seus percentatges. Però, en comparació a la mitjana mallorquina, la diferència entre ambdues formacions no és tan considerable. D'altra banda, a Capdepera, UM rebé un major recolzament que a la resta de l'illa, mentre que el PSM i EU tingueren resultats una mica inferiors. El PP, PSOE i PSM organitzaren actes públics per presentar els respectius programes electorals.

Tots coincideixen en no extrapolar els resultats a nivell de representativitat municipal; així i tot, algunes agrupacions locals haurien de treure'n conclusions d'aquests resultats.

ACCIDENT. Al l'aparthotel "Parc-Nereidas", morí un infantó asfixiat. Inicialment s'informà que el petit es trobava totsol a l'habitació, cosa que fou negada pel director de l'establiment hotelier, Antoni Bonet. Tot d'una s'avisà al metge i més tard a la Policia Local i la Guàrdia Civil. Un desgraciat accident domèstic amb fatídiques conseqüències, sempre més cridaner quan passa a un lloc de vacances.

PARC. Just devora l'antiga gravera del Coll d'Os, s'estan habilitant uns terrenys, propietat de l'Ajuntament, com a zona de jocs i esbarjo per a nins i joves. Més que no d'un parc, es tracta de mantenir el pinar existent i aprofitar l'esplanada perquè els més joves tenguin un lloc on anar a jugar, que bona falta que fa, especialment en una barriada altament poblada.

PARTIT DE VETERANS. Els ex-jugadors majors de 40 anys, de l'Artà i l'Escolar, disputaren un partit amb motiu de la festa de final de temporada del segon dels clubs esmentats. Molts de quilos i molts d'anys, molta nostàlgia i poc futbol. Els artanencs s'imposaren amb claredat per 1-4, i els que hi varen prendre part manifestaren haver-se divertit d'allò més.

La cosa sembla que tindrà segona part, amb motiu de les festes de Sant Salvador.

CONTRABAN. La Guàrdia Civil descobrí una important quantitat de tabac de contraban dins dos camions-contenidors d'una coneguda marca lletera, tal i com recolliren tots els mitjans d'informació regionals i fins i tot estatals. El producte entrà il·legalment per la Colònia de Sant Pere i han estat detingudes set persones relacionades amb la malifeta.

Aquesta activitat, el contraban, que semblava oblidada en el passat, torna a ser actualitat per les nostres contrades. La crisi és la crisi.

HOMENATGES. Dilluns dia 20, a l'Auditori, un bon grapat de músics reteren un homenatge al creador i poeta manacorí Guillem d'Efak, per la seva labor de defensa de la llengua i cultura catalanes des del Llevant mallorquí, quan la situació sociopolítica era especialment adversa.

Un altre personatge que ha rebut el reconeixement a la seva dilatada carrera teatral ha estat Xesc Forterza, el qual, com tots sabem, és força apreciat a Capdepera. Enhorabona a tots dos.

VANDALISME. El gimnàs cobert de S'Alzinar ha vengut patint, periòdicament, rotura de vidres. Però darrerament s'han accentuat aquest tipus d'actes. Les investigacions de la Policia Local semblen anar ben encaminades i esperam que aviat es podran localitzar els responsables de tals malifetes.

Esperam que es prenguin mesures i els responsables paguin pels danys ocasionats. Aquells que no respecte els béns comuns s'ho haurien de pensar dues vegades abans de destrossar el poc equipament esportiu que té el poble.

NÀUFRAGS. Dos joves de Cala Rajada, Joan Antoni Femenias Villalonga "Figuereta" i Carles Albert Garau Vaquer, foren notícia després de navegar sense rumb unes trenta hores, en el canal de Menorca.

El succés es produí quan tornaven de les festes de Sant Joan de Ciutadella, devers les 6'30 de la matinada, i fou provocat per una avaria del motor de l'embarcació, cosa que els féu perdre el control de la petita nau. Els familiars, preocupats pel retràs, avisaren les autoritats i s'engegà, el mateix dissabte, l'operació de recerca. Els trobà una barca d'Alacant, el diumenge a mig dia, que els deixà sans i estalvis en el port ciutadellenc. L'arribada a Cala Rajada, a darrera hora de l'horabaixa, aixecà gran espectació i fou molt emotiva.

RESIDÈNCIA. La residència "Joan Riera Cavaller" de Cala Rajada segueix en el punt de mira de la Tercera Edat, ja que es pretén que aquest edifici es converteixi en residència assistencial (a l'anterior número de Cap Vermell informàrem de la campanya de recollida de signatures).

L'edifici, que es troba tancat des de 1992 degut a problemes d'estructura (es parla d'aluminosi), podria ser objecte d'un estudi per part dels tècnics del C.I.M., a petició de Unió Mallorquina; aquest partit ha demanat un estudi de viabilitat per a convertir l'edifici en residència de caràcter comarcal. L'Ajuntament ha anteposat la realització de l'estudi tècnic i econòmic a qualsevol compromís.

ESCOLA D'ESTIU. Per segon any consecutiu ha tengut lloc una Escola d'Estiu al C.P. S'auba de Cala Rajada, amb una trentena de participants que, ben segur, s'ho hauran passat d'allò millor. Com l'any passat, les activitats han estat de caràcter lúdic, alternant-les amb excursions i tallers.

GRUMERS. Aquests animals marins tomen a comparèixer per les nostres platges, un any més, amb les conseqüents molèsties que suposa entrar-hi en contacte.

Les "medusses" tenen un cicle vital molt llarg, per tant compareixen de manera cíclica, cada sèrie d'anys. A això s'hi ha d'afegir la minva dels seus depredadors, com les tortugues. Si nedau a les nostres platges anau en compte i mirau onus ficau.

Contra la calor, "CAP VERMELL".
Refresca més que el gelat

PLATGES. Un altre any ens han donat banderes blaves per a quasi totes les platges del municipi (amb l'excepció de Canyamel). I així i tot, no ens queda més remei que dir que Cala Agulla es troba molt bruta, es buiden les papereres però no es porga l'arena, arribant-se a acumular gran nombre de restes com llosques, palletes, papers, bosses, etc. oferint un aspecte lamentable. Per acabar de completar la "bona imatge", els tiqueters donen la benvinguda a la platja i els venedors ambulants de fruita assetgen diàriament els turistes. No poden faltar els qui, diàriament, duen els cans a fer les seves necessitats entre la gent que pren els banys.

Si tenim en compte que Cala Agulla és la platja per excel·lència del municipi i el nostre futur turístic depèn en gran mesura de la imatge que donam, les autoritats haurien de posar un poc més d'esment en fer observar la llei i en el compliment de les clàusules de l'explotació per part dels concessionaris.

REFORMA. En el carrer del Vent s'hi ha fet una s'quia de considerable tamany, amb la finalitat de protegir els baixos dels murs de l'Església de Sant Bartomeu. Aquesta obra és part de la segona fase de restauració el temple, i té per finalitat aturar les humitats que pateix el temple, provinents del subsol. dins aquesta fase es llevaran els cruïssos dels murs exteriors i es millorarà

el sistema de desaguament.

ERRADA. A les dades que us oferírem sobre les eleccions europees, en el passat número d'aquesta revista, hi aparegué una errada en les dades corresponents a la taula de la Casa del Mar. El PSOE obtingué 275 vots i no 375 com dèiem. Ja els voldrien, ja! Aquesta errada, totalment involuntària, no es traslladà al nombre total de vots, el qual apareixia correctament. Alguns lectors s'hi fixaren i ens ho feren saber. És d'agrair l'esperit d'observació dels lectors de Cap Vermell.

VACANCES. *El mes d'agost, com de costum, no sortirà Cap Vermell. Tornarem pel setembre, suposam que amb renovades energies. Adéu.*

AGENDA DE LA VILA

Mes de juny

Nats

dia 5, Blanca Torres Alvarez, de José Manuel i Concepción.

dia 13, Isabel Puigservert Amer, d'Andrés i Antònia.

dia 22, Antoni Miquel Fajardo Esteva, de José Antonio i Leonor.

dia 28, Carlos Crus Obrador, d'Isidro i Maria.

dia 30, Juan Javier Pérez López, de Juan Miguel i Ana.

Noces

dia 8, Juan Lozano García amb Lucía Gutiérrez Parral.

dia 16, Francisco Gabriel Ruiz Ramos amb Maria José Yesa Fernández.

Finats

dia 12, Pere Bonín Bonín (1912)

dia 12, Miquel Genovard Melis (1919)

Avisos, noces i comunicats

Moció d'Unió Mallorquina, referent a "Sa Residència" de Cala Rajada.

Els terrenys on s'ubica la residència Joan Riera Cavaller de Cala Rajada, en l'actualitat propietat de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per transferència en virtut del "R.D. 1961/82 de 24 de julio", foren adquirits per l'Estat el 15 d'octubre de 1943 i en ells va ser construït l'edifici, que encara es conserva.

Al juny de 1992, ara fa 2 anys el Govern de la Comunitat Autònoma, a través de la Conselleria de Turisme va tancar-la, sembla que per motius de manca de rendibilitat, si bé sembla que també calia reforçar la seva estructura en alguns punts.

L'edifici compta amb una planta d'uns 1.500 m2, consta de planta baixa, tres plantes pis i àtic. hi ha un total de 75 habitacions dobles, sala d'estar, recepció, infermeria, menjador, bar, capella, cuina i bugaderia. hi ha, així mateix, un edifici al carrer Rafel Blanes avui abandonat.

Una sala d'estar ja ha estat utilitzada per l'Associació de la Tercera Edat de Cala Rajada.

D'Altre costat, prop de 1.700 gsvellins i calarrajaders s'han pronunciat recentment perquè la Residència Joan Riera Cavaller es transformi en residència per a la Tercera Edat, ja que consideren que l'edifici està tancat i que no es coneix cap altre ús alternatiu a la situació actual que és la de mantenir l'edifici tancat. per a ell, la seva ubicació és molt bona, ja que volen estar en companyia, i per això, troben que la Residència s'ha d'ubicar en els centres de les poblacions i no a llocs apartats.

El Consell Insular de Mallorca és el titular del Llar dels Ancians i de la Residència Uyalfas de sa Pobla. El primer d'aquests centres està especialitzat en gent que no es pot valer de sí mateixa i que necessita una assistència permanent i té, vocació de cobrir tota l'illa de mallorca per aquests casos.

La Residència de Sa Pobla té una clara vocació comarcal i, en conseqüència, el nivell de prestacions ha de ser inferior al de la Llar dels Ancians.

Donada la situació d'existència de llista d'espera a les residències de la xarxa del Consell, tal vegada podria ser convenient, si això fos possible i el Govern Balear, el Consell Insular de Mallorca i l'Ajuntament de Capdepera arribassin a un acord, la transformació de l'edifici en qüestió en Residència per a la Tercera Edat, de caracter comarcal, en el benentès que hauria d'habilitar-se un quota de places per als residents del municipi de Capdepera.

El que no se sap fins ara amb certesa, és l'estat de la Residència Joan Riera Cavaller i la viabilitat tècnico-econòmica del seu acondicionament per a l'ús de referència.

GRUP DE CONSELLERS NACUONALISTES (U.M.)

Sr. director, li agrairia tengués a bé publicar la present en la seva revista.

EL PP I L'ECONOMIA DE L'EMPOBRIMENT DELS AUTÒCTONS

A les darreres eleccions europees la meitat dels qui varen anar a votar, ho varen fer pel PP. A Capdepera per sort no va succeir el mateix; i és que s'han adonat que el creixement econòmic depredador del territori és una fugida desesperada cap endavant.

Com que no tenen cap programa renovador que no sigui l'especulació, han trobat el seu filó electoral en el victimisme: tot és culpa de Madrid, ara de la Unió Europea i demà dels catalans i en la confrontació amb partits com el PSM, que sense tenir un pes electoral important està aconseguint ser escoltat allà on ells tenen presència majoritària des de fa més de deu anys. Al Parlament espanyol, encara és l'hora de que facin qualche cosa per Mallorca, i ben igual podríem dir del PSOE que només pensa en Mallorca quan ha de venir a recaptar. El mateix podríem dir a la Unió Europea, on els dos comissaris (per cert un d'ells eivissenc) no s'han adonat fins ara, que dins aquesta Unió són les Illes Balears les que estan més castigades fiscalment. Però el Govern de les Illes, en mans del PP, en comptes de denunciar-ho seriosament, mitjançant els seus diputats i eurodiputats, s'ha estimat més fer de víctima i tenir la compassió dels illencs.

El PP ha decidit interpretar el paper de Maria Magdalena, figura bíblica digna de respecte, però que no basta per solucionar els problemes actuals. Per desgràcia per a nosaltres, les seves llàgrimes no bastaran per regar els camps de golf existents i menys encara els prevists, i si no que ho diguin als eivissencs que començaran a pagar (els qui puguin) el rebut de l'aigua un 75% més car.

I per cert, està succeint el que deien els ecologistes i el PSM: el creixement turístic de Mallorca té uns límits i un d'ells ve donat per les seves limitacions aquífères. Però com diu el refrany no hi ha més sord que el que no vol escoltar i menys encara, pensar.

El paper que està jugant el PP amb el tema de Ses Covetes i amb l'IVA marítim és penós. En el primer, ajuda a

desenvolupar una construcció, que segons el seu conseller de Turisme és nefasta per la imatge de Mallorca, però com que no saben com solucionar-ho, per mor de tots els seus compromisos electorals de ciment i ciment, han de ser els grups com el PSM i el GOB els qui movilitzin l'opinió pública per salvar la imatge de Mallorca i per tant la seva economia, degut a que Mallorca viu del paisatge. Però, temerosos de les simpaties que pot tenir el PSM electoralment, a continuació diuen que si Campos no creix és per culpa del PSM o del GOB, que han posat en evidència la nefasta administració municipal i urbanística que du l'ajuntament de Campos en mans del PP, i la més que dubtosa actuació del CIM.

En quant a la supressió de l'IVA basta dir que el dia que es va tractar en el Senat no hi havia cap senador mallorquí del PP i que l'esmena que volia introduir el PP tenia vigència a partir del mateix dia que ja s'havia aprovat en el Parlament Espanyol, llavors per què tant de renou en la premsa?, perquè el PP mai ha fet res per defensar Mallorca i els electors ja s'estan assabentant que darrere el PP hi ha unes poques famílies que estan més preocupades pels seus negocis, que de la resta dels mallorquins, amb potencial econòmic per invertir en altres continents, mentres que els petits i mitjans empresaris d'aquí hauran de suportar tota la crisi que pot venir quan comencin a obrir-se els destins turístics ara tancats.

I és que el PP no fa, el PP permet fer; permet incineradores, camps de golf, urbanitzacions, paralització de l'administració autonòmica, grans superfícies comercials i turístiques, urbanització il·legal del camp mallorquí... i és que en una economia turística i dins un territori limitat com és una illa, aquesta política du a l'empobriment dels qui han de viure aquí, però no dels qui poden invertir els seus beneficis fora d'aquí.

I tú mallorquí que votes al PP, que tens els doblers a Suïssa?

Capdepera, 3 juliol 1994

Isidre Boné Guillén, portaveu del PSM
Nacionalistes de Mallorca de Capdepera.

MARC LEGAL DE LA GESTIÓ DELS R.S.U.

El pla de gestió dels residus sòlids urbans que duu a terme el CIM, està emmarcat dins les directrius vigents a la Unió Europea i dins el cinquè programa d'acció comunitària.

Aquest programa estableix com accions a fer per a la gestió moderna i eficaç de RSU, les següents.

1. Prevenció de la generació.
2. Maximitzar el reciclat i la reutilització de materials.
3. Eliminació segura de tots els residus que no puguin reciclar-se o reutilitzar-se, amb el següent ordre prioritari:

- a) utilització com a combustible.
- b) incineració.
- c) abocador.

La solució que s'ha donat a Mallorca és la que correspon a l'epígraf "a", és a dir, la utilització com a combustible per produir energia.

En el marc de les directrius de la Unió Europea s'estableixen, com a metes per l'any 2000, les següents:

- Infraestructures de recollida, reparació i eliminació.
- Estabilització de la producció de residus a eliminar al nivell de 300 kgs./hab./any.
- Reciclat i reutilització de paper, vidre i plàstics, amb una mitjana del 50%.
- Reciclat i reutilització de productes de consum.
- Mercant per als productes reciclats.
- Reducció dels nivells d'emissió de dioxines i furans.

El conjunt de mesures legislatives es complementarà amb directrius específiques sobre envasos i gestió i recuperació d'abocadors.

Algunes d'aquestes directrius estan ja en vigor, com les que es refereixen a la prevenció de la contaminació i altres, com la d'abocadors, es troben molt avançades en el seu procés d'aprovació. Altres, com les d'envasos, estan encara en fase de discussió. En qualsevol dels casos el CIM té el seu pla de gestió perfectament enquadrat en les directrius vigents i, sens dubte, s'anirà adaptant a les seves actuacions i a les futures a mesura que siguin aprovades, així com farà seus els objectius de la Unió Europea per a l'any 2000.

EL TEMPS

EL NOSTRE TEMPS

per Joan Espiritusanto

JUNY

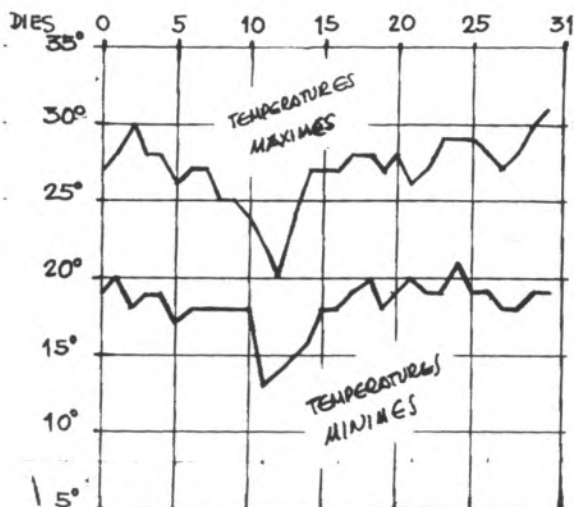
Aquest sisè mes del nostre calendari era el quart de l'ordenació de Ròmul i tenia 29 dies. En la reforma de Numa Pompili ocupà el lloc que ara, i en la reforma de Julius Cesar se l'hi va afegir un dia més.

El seu nom procedeix de la veu llatina *junior* i estava dedicat als joves. El se representava amb un segador de farratge.

Aquest juny ha començat amb un retrocés en el seu camí cap a l'estiu durant els primers deu dies per anar equilibrant-se les dues darreres setmanes.

Pluges on sou? Dos dies en tot el mes, una el dia 11 amb 3 l/m² i l'altra, un simulacre, la nit del 25, inapreciable; i això és tot. El demés sol i sequera forta, camps i boscos altament predisposats al foc, com està ocorrint en aquests moments a molts d'indrets de la nostra península.

En el gràfic podeu apreciar les oscil·lacions de les temperatures. Les màximes s'han mantingut entre els 25° i 30°, i les mínimes entre els 15° i 20°. Com es de suposar la màxima el dia 30 amb 31°, ja dins l'estiu. La mínima de les màximes el dia 12 amb 20°.

La màxima de les mínimes amb 21° correspongué al dia 24, sant Joan, dia en que, segons la tradició, el sol balla de matinada, abans de la nit bruixa. La mínima amb 13° correspongué al dia 11.

L'estiu l'estam sofrint des de les 14 h. 48 m. del dia 21 i no vos cabiga dubte que farà augmentar les temperatures les properes setmanes.

EN COS DE CAMISA

"Si hi ha, doncs, altres essers darrera el Primer, és necessari que o bé procedixin directament d'ell, o bé se remunten a ell al través de realitats intermedies... És necessari que lo Primer de tot sia alguna cosa simple i distinta de totes les coses que venen a continuació, alguna cosa que existeix en si mateixa, que no se mescla amb les coses que la segueixen i que, tanmateix, és capaç d'estar present de alguna manera en les demés. És lo realment u; no és alguna cosa i a més u; és fals àdhuc, dir sobre ell: l'U, ja que no és objecte de discurs ni de ciència i d'ell s'afirma que està més allà del ser... ... ha d'esser per força únic ja que si n'hi hagués un altra de semblant, ambdós no serien més que un...

Obviament, el filòsof, aquí està meditant sobre l'entitat del ser del sr. Cafellias.

RACO DELS MAJORS

Aquesta pàgina-secció és un espai obert a l'opinió de tots.

Llar dels padrins

Per a coneixement de tothom, el seu edifici és únicament, totalment i exclusivament per a activitats socials de les persones majors. És propietat del Govern Balear (deu anys) i de l'Ajuntament. Pot ésser utilitzat per qualsevol persona major, associada o no.

En aquest edifici hi té la seva seu l'Associació de Persones Majors "Sol Naixent".

Personatges

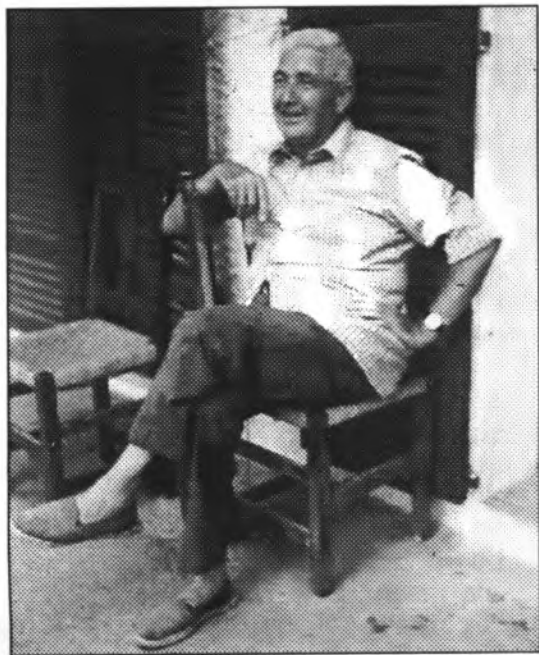
PERE TERRASSA VAQUER (L'amo en Pere de s'Hort)

Va néixer a Capdepera el dia 19 d'abril de 1906, per tant té actualment 88 anys.

Féu estudis primaris i amplià els seus coneixements de forma autodidacta. Melòman, gran aficionat al cant gregorià i a la música clàssica.

Estudià música coral amb don Sebastià Riera i fou cantaire del cor parroquial, del qual més tard fou director.

Avui és un home tranquil i savi.

Cartes a "Cap Vermell"

Voravies.

Les diminutes voravies del casc antic de Cala Rajada es troben en molt mal estat, moltes d'elles rompudes i amb manca de rajoles. En una paraula, es troben pèssimament.

Amb una mica de voluntat per part d'alguns propietaris i de l'Ajuntament, aquestes irregularitats estarien solventades. Esperem que sigui així el més aviat possible.

Peató.

Camí de Son Moll.

L'Associació de Veïnats de Son Moll adecentà la zona de la platja i posà un tram amb marès que ara es troba mig enfonsat dins l'arena de la platja. Es troba també prou deteriorat degut a l'utilització i a la baixa qualitat del material.

Seria aconsellable col.locar una altra filera de peces de marès damunt les que ara hi ha, donant una major consistència a aquell passeig.

Una altra cosa és la continuació del passeig marítim des del final de la platja cap a Sa Pedruscada, cosa que donaria continuïtat al passeig ara existent des de Cala Rajada fins a Son Moll. De qui depenen aquestes modestes obres?

Un badoc.

Jocs juvenils.

No sé si seria molt difícil trobar un lloc adequat per a situar un petit camp de jocs per als al.lots (futbol, pista patinatge...) No crec que la despesa fos excessiva per a les arques municipals.

Inclús, amb voluntat, alguns solars, una vegada netejats, podrien servir provisionalment per a aquesta necessitat.

El que està clar és que els al.lots, de moment, juguen de manera incontrolada per manca d'un espai adequat a Cala Rajada

Un esportista.

Fems (4 contenidors)

Fa un parell d'anys eren dos. Ara són quatre. La meitat duen un rètol de "Comunitat Carrer l'Agulla, 77", Estan situats a un lateral del bar-restaurant "Venecia", aferrats a la voravia, emanant una certa pudor i dificultat el tràfic rodat, ja que es troben en el carrer mateix. No seria millor, com abans, tornar-los a col.locar a l'altra banda, on el carrer es troba sense asfaltar?

Molts ho agrairien.

Un curiós.

Carta oberta a l'Ajuntament de Capdepera.

Carrer o passeig Enginyer Gabriel Roca?

Sr. Batle: Existeix en aquest port pesquer un preciós tram, un carrer dedicat a l'il.lustre enginyer don Gabriel Roca. Aquest carrer, per mor de les obres d'embelliment de l'any 93, quedà convertit en un passeig: eixamplat, enrajolat, adornat amb jardineres, peatonitzat.

Molt bé. Aleshores, aquí hi cabria la substitució de la placa per una altra que digués: Passeig Enginyer Gabriel Roca.

Creim que seria un just reconeixement a tan prestigiós personatge que ocupà, no ho oblidem, el càrrec de Director General de Ports d'Espanya.

Ho acceptarà i entendrà així l'Ajuntament de Capdepera? Tant de bó així sigui.

Joan Pujadas

La Residència, un cop més.

L'agost de 1983 es constituí l'Associació de Majors "Sol Naixent" a Cala Rajada.

Des dels primers moments es reivindicà la necessitat de disposar d'un local social adequat. Als nou anys s'inaugurà la Llar dels Padrins.

Així mateix, inicialment, es dugueren a terme estudis per a la possible creació d'una residència on atendre dignament les persones de la tercera edat:

1.- S'indicà la zona del Puig Ceguer-Son Bessó. La idea fou refusada, ja que no agradà.

2.- S'oferí "Villa Massanet", coneguda com a "Ca na Cirera" per 20/30 milions. Es desaprovà l'ocasió?

3.- Un convent? Potser.

4.- Terrenys de Ca'n Rata, per uns 20 milions. Allà són.

5.- La "Residència". Des de sempre, la mirada està posada en ella, per moltes raons de pes. Voldran? Hi haurà voluntat política per a donar-li solució?

Joan Pujadas.

N O T Í C I E S

Del Govern Balear i la Federació d'Associacions de Persones Majors de Balears, aquesta Associació rebé la Guia Pràctica que conté els estatuts, reglament de règim interior i reglament electoral. A la reunió de la Junta celebrada el dia 2 de maig, s'acordà donar-ho per ben rebut i adoptar els nous models, donat que tant el Gover Balear com la Federació intenten que totes les associacions de majors es regeixin per un mateix criteri.

Breument, indicaré les modificacions més importants: Podran existir socis protectors-col·laboradors i membres assessors. Quant al reglament de règim interior (abans no en teníem), es contempla que, a més de la Junta Directiva, existirà el Comitè Executiu.

El reglament electoral marca el camí i estableix que el president i altres membres de la Junta Directiva seran elegits per l'assemblea general ordinària.

L'article núm. 14 (dels deures dels socis), en el punt A, diu: Conèixer i complir els estatuts, el reglament de règim intern així com els acords i instruccions que surtin de la Junta Directiva i de l'assemblea general.

Per a coneixement de tots els associats, existirà un exemplar per a poder ser consultat, a la biblioteca

José Tesouro Vallejo

Cites

- M'estim més molestar amb la veritat que no complaure amb adulations. (Séneca).

- Si vols aconseguir alguna cosa en la vida no creguis en la paraula impossible. (Pío Baroja).

- Enfadar-se és castigar-se a un mateix per les faltes dels altres. (Marc Aureli).

Endevinalla.

*Del tamany d'una cassola,
té ales i no vola.*

(La solució, el mes que ve)

Consells d'un terrassà

Vos vull parlar clarament
perquè me fa mal veure
la manera en què vos perdeu
davant l'esdeveniment.

No trobau la solució
pels incendis aturar
i tant com sabeu nedar
vos negau dins un tassó.

Per onsevulla es cala foc
de la nostra illa estimada
i un pic i una altra vegada
de lo verd queda més poc.

Al pagès sols recordau
quan hi ha d'haver eleccions
després amb quatre cançons
el passau fins que hi tornau.

De franc remei vos alliber
enc que no m'heu convocat
de conseller a Ciutat
per esser només lleter.

Restant la mort tot té cura
abans de plànyer Mallorca
d'ombres és eixorca
fins netejar la natura.

Enraonant em deia en Pau de can Capdur
amb el mateix tret s'allargaria l'atur.

Es lleter de ses bacives

bateig atípic

"Paraules d'amor senzilles i tendres..."

Joan Manuel Serrat

Eren quasi ben bé les tres del capvespre, d'un capvespre, sol d'estiu, d'aquell estiu. Havia arribat a la senectud i encara se'n recordava; ara, amb més intensitat que mai, encara sentia l'olor d'alfabeguera que amb tanta obsessió bevia pel nas aquella tarda.

Sí, tenia quinze anys, edat de primavera, sold'estiu. El limitava l'edat i la vegada l'enfortia, amb més ganes que mai de la vida, amb tanta insistència com mai no ho hauria endevinat.

Es coneixien de tota la vida, Na Maria i En Joan, amics els pares començaren a moure's, amics els pares, començaren a jugar; però en rebre educació aliena a la família es dispersà el seu contacte, sols es veien de tant en tant. I pel que du d'amagat la vida l'allunyament es féu més evident, tant, que estigueren uns quants d'anys sense compartir la presència.

Quasi no es conegueren, en veure's, aquell estiu, aquell migdia assolellat, quan es consumí un desitjat encontre acordat pels pares, un dinar d'estiu.

No, no en sabien més... tenien quinze anys, n'era testimoni una alfabeguera, alfabeguera que tots dos oloraven: es besaven com ho feia la brisa, els llavis humits no desitjaven res més que tornar-se a topar, acarònements suaus, alhora que tempestuosos, palmells encesos pel calor dels seus cossos, suavitzats per l'ombra que els penetrava omnipresent; però una paraula no acurada, una proposició inesperada per Na Maria, una travallada d'En Joan, acabà amb un somni d'adolescència, amb una esperada i inesperada trobada.

En Joan ho recordava assegut al balancí: la mort d'un dia d'estiu, l'empenta cap a la maduresa, l'empenta del destí.

Cala Rajada, juny 1994
Sebastià Nebot i Esteva

Hola ! Aquesta Revista ha arribat fins a vostè perquè a la seva família hi ha una persona que creu en el poder de la premsa .

Possiblement en la seva família hi ha algú que necessita urgentment algun tipus d'informació per a poder solucionar el seu problema.

Per tal motiu, li diem que ja pot aconseguir el fullet de **CAP VERMELL** per la mòdica quantitat de 1.600 ptes. anuals si ompl la butlleta de subscripció, fins i tot en diumenge.

Aquesta Revista és l'original, per darrera dú escrit **IMATGES DEL NOSTRE PATRIMONI**.

Sabem que a d'altres persones, com a nosaltres mateixos, el llegir **CAP VERMELL** amb Fe, els ha solucionat molts de problemes de **SALUT, TREBALL o DINERS**.

Per tal motiu, aconseguixi la Revista **CAP VERMELL**, ja que d'aquesta manera els seus desitjos seran recompensats fora mida.

Si vostè decideix no subscriure's a **CAP VERMELL** ni anar a comprar-lo als estancs o llibreries, o té manca de la **FE NECESSARIA** per a adquirir-lo, per bondat no el tiri ni l'utilitzi per allò que vostè ja sap.

I si vostè ho creu convenient, l'entregui a un familiar seu i així podrà veure com ell **SUPERA** totes les **ADVERSITATS** informatives.

Ja que la Revista ha d'estar a cobert de torrentades i enfora del foc del escalfapanxes, el pot guardar amb els calendaris i demés llibres, on el trobarà sempre que vulgui informar-se amb les notícies, comentaris o articles de la Revista.

Confiant en que vostè sia un dels nostres lectors.

Històries amb canelobre

Monòleg.

L'escena a les fosques, solament una glopada de llum per il·luminar Ruth asseguda sobre uns coixins vells i bruts i un caixó, també brut i vell. Plora.

Ruth.- Un tret! Només un! Un sol tret! Ha bastat un sol tret per acabar am tu, Àngel! Pam! Així! Un sol tret i totes les albes s'han tornat nit tancada. un sol tret ha estat prou per ofegar amb silenci tots els teus crits. Una bala, una única bala, una sola i única bala ha estat el punt i final d'una vida just-just començada. I tots, tots els teus somnis cessats en sang sobre l'empedrat d'un carrer. I has quedat parat, quiet, immòbil, terriblement immòbil per sempre. Sense un comiat, sense un adéu, sense un sonriure, sense una llàgrima...

Amb els punys estrets se pica els genolls amb desesper.

Malparits! Sí, sí, malparits! Malparits tots! Malparits els de d'alt, malparits els de baix, malparits els de dreta i els d'esquerra! La societat tota! Malparida!

Ruth s'aixeca, agafa una xeringa, l'omple d'un preparat i la deixa amb cura a la vorera del caixó. S'arromanga la màniga del vestit i, amb una tira de goma, s'estreny el braç. Abatuda s'eixuga les llàgrimes amb la mà, comença a donar passes per l'espai escènic. De prompte fa un somriure i els trets de la cara se li il·luminen.

Era un dia plujós, ho recordes Àngel? Gairebé no ens adonàrem de com ni on. Tot d'un cop ens trobàrem sota el meu paraigua de flors morades. No sé si parlàrem o no. Pentura és que he oblidat les paraules. Però no els teus ulls blaus, com a murtons madurs, que cercaven els meus, insistents, gairebé descarats. i els nostres esguards se nuaren, així, així, com se nuen dos flocs per fer una llaçada. jo vaig apropar-me a tu per aixoplugar-te més sota el paraigua. Tu me posares la mà a la cintura. L'ardència del teu palmell m'omplia de goig. Sentia la teva alenada junt a la meva alenada i tots els teus endarrers se vessaren sobre els meus endarrers... La pluja posava una cortina d'aigua al nostre voltant. Érem com a dues flames dins una bolla d'aigua. Mos besàrem...

Ruth, arribat al punt d'exaltació, queda muda, amb els braços com si abraçés algú, els ulls tancats i els llavis a punt de besada. Hi ha una pausa d'immobilitat, després se desploma i cau de genolls i romp amb un plor desconsolat, histèric. Torna a la realitat, torna a la tragèdia.

Els seus ulls ja no tenen el color dels murtons. Ara no tenen color. li han quedat oberts, fixos, immòbils, amb la mirada perduda a un lloc inexistent. Mirant sense mirar... Els hi he tancat. Així, posant-li la meva mà sobre les pipelles... I l'he abraçat, l'he abraçat, sí, i l'he besat. l'he besat la boca i m'he tenyit els llavis d'aquell fileó de sang que li vessava. Que té vessava, Àngel, que te vessava... i encara el duc enganxat a la llengua el gust de la teva sang. (Al públic) Sí, sí! I no me'n fa de fàstic, gens ni mica, me'n fa. aquest gust amarg és l'únic que me queda d'ell, del meu Àngel. I per mi és agradable. L'únic que me queda agradable. Com si fos sabor a pomes fresques i a codonys i a atzeroles i a magranes... Perquè és el gust a ell, m'enteneu?, el gust a ell, al meu Àngel!

De prompte sádona que du el braç estret amb la goma i va al caixó, agafa la xeringa i se prepara per punxar-se, de sobte se li il·lumina la mirada, deixa la xeringa a terra.

Me'n queda una altra cosa d'ell. Era dels dos, una cosa nostra, com.. era com un fill, com un fill nostre, de n'Àngel i meu....

Del caixó treu un canelobre de plata. L'abraça com si fos un infant i el besa. El deixa sobre el caixó i, cerimoniosament, hi posa les espelmes, gastades, i l'encén. Se'l queda mirant.

Te'n recordes, Àngel? El robàrem aquell dissabte de Nadal, quan la gent anava a matines i la sibil·la dalt la trona, espasa en mà...

Agafa una tavallola vella i posant-se-la com a mantell i una granera com espasa i comença el cant de la Sibil·la.

El jorn del judici....

El cant esdevé plors. Tira la granera i la tavallola i se queda mirant les flames de les espelmes. Sembla esperitada, capbusada dins els records.

Jo no volia entrar-hi a aquella casa tan gran i tan redegupa. Me feia no sé què i tu me mirares així, fit a fit, i me digueres: "Aquí hi viuen peixos grossos i en tenen massa de coses per viure" I entràrem. *(al públic)* Sí, sí, hi entràrem i n'omplírem dos sacs de coses de plata, i de porcellanes fines, i de collarets amb pedreries, i d'anells, i de braçalets d'or i d'altres coses que no sé per què servien. En tenien moltes de riqueses i cortines i mobles i quadres, molts de quadres... I nosaltres no teníem res, res, ni una espipellada de torró per celebrar el Nadal. Ni un arbre per penjar-hi una estrella, ni un jaç de palla per fer néixer un Bonjesús de fang. Nosaltres no teníem res, res de res. I havíem de viure. havíem de viure, ho enteneu? N'Àngel i jo havíem de viure. Era necessari viure, encara que només fos per fer viure el nostre amor...

Aquella nit n'Àngel me va treure la brusa i a sobre el meu pit nuu m'hi penjà un collar de maragdes. Ell me mirava tot tendre i tot emocionat i jo me sentia tot impotent davant la seva admiració. I me'n penjà un altre i un altre i unes arracades i braçolets i anells i embullà els meus cabells amb enfilais de perles....

I escampà per terra totes aquelles coses tan boniques que havíem portat dins els sacs. Donava goig aquella escampadissa de brillantors. Encisaven. N'hi havia de vermells, com a roselles dins un camp de blat i de blaus talment bocinets de cel i de verds com a fulles mullades de rou i de blancs encisadors. I férem l'amor....

(Al públic) Sí, férem l'amor. Abraçats i nuus mos rebolcàrem, encesos de desig, entre l'escampadissa d'aquell tresor. I mos estimàrem com mai ens havíem estimat. Així ens rebolcàrem. *(Ajaguda a terra dóna voltes sobre el seu cos)* Així, així... tan prest estava ell sobre mi com jo a damunt d'ell. T'estim, t'estim, t'estim, t'estim me repetia sense parar. I jo també, jo també, jo també t'estim...

Queda parada i muda i romp a plorar. Està agenollada i amb les mans davant el rostre.

I ara està immòbil i fred sobre aquella pedra de marbre ! Fred, fred! Glaçat... Ha bastat un tret, un sol tret per glaçar la seva ardència, per emmudir el seu torrent de paraules, per aquietar per sempre l'embranchida de la seva homenia....

S'aixeca i va a seure's davant el canalobre.

Quan era petita, així de petita i tenia una padrina, sempre me deia que haviem de resar molt per ajudar els qui mos deixaven a remuntar el camí del descans. I jo vull resar per a tu, Àngel, vull resar per tu, perquè trobis la pau i el descans. Vull resar per a tu. Pare nostre... Pare nostre... Pare nostre... No puc, Àngel, no en sé d'oracions. Les he oblidades. No puc recordar-les! Pare nostre... Pare nostre... Ara que les necessito no les recordo. No les sé. I prou que les sabia quan era petita. moltes en sabia, moltes. Tota la doctrineta me sabia. Tota. De memòria la sabia, a correuita... En recordo moltes coses de quan era petita, però les oracions no. Les oracions no. Ara que les necessito, ara que en tenc fretura d'elles les he oblidades. No m'en recordo de cap ni una. Com puc ajudar-te, Àngel? Com puc ajudar-te a pujar més amunt dels arbres, més amunt dels núvols, més amunt dels estels, més amunt... i aquella, Àngel, aquella que me llegires una vegada a un llibre gruixat i vell? De què parlava? De perseguits i d'una muntanya i un sermó... i de benaurances... Què més deia, Àngel? Què més deia? (Pausa) Pare nostre...ajuda a n'Àngel meu a pujar al vostre regne perquè ell era un bon treballador...(Al públic) I és veritat que ho era un bon treballador. Me podeu ben creure. Ho era! Ho era! Però tengué mala sort, els dos en tenguérem de mala sort i tot se'n va anar en orris.

Quan ens coneguérem anàrem a viure junts. A un piset petitó que ell tenia de lloguer. No érem casats. No, no érem casats. No som casats encara. Per què? Ma mare ho era casada i ben casada, pel jutge i per l'església, amb un contracte signat i segellat. Jo l'havia vist on ella el guardava: dins el calaix del comodí. I de què li va servir? De res! Mon pare un dia va marxar a treballar fora de la nostra ciutat i no el tornàrem a veure i aquell paper tan segellat tenia a ma mare encadenada a un home que no tenia. I jo i n'Àngel per què volíem un paperot d'aquells si no teníem ni calaix ni comodí per a guardar-lo? N'Àngel treballava a una casa molt gran, que en tenien molts d'homes llogats, perquè feien unes maquinotes per fer volar avions. I guanyava diners, n'Àngel, i vivíem sense problemes. Però un mal dia aquella casa gran va tancar les portes i n'Àngel i els altres van quedar sense feina. Després d'un munt de temps seguí cobrant, ell deia que de l'atur, jo no sé que devia ésser allò. Però l'atur també va tancar les portes. I quedàrem sense feina i sense diners. I n'Àngel va cercar feina, molta en va cercar. Per aquí i per allà i per allà deçà, per tot. Però no en trobà. I ell estava desesperat. Semblava que s'havia envellit, no pareixia ell. "Mos tanquen totes les portes, em deia, mos tallen tots els camins, mos apaguen tots els llums". I era veritat, me podeu ben creure. Vivíem, sí, però com enclaustrats, a les fosques, sense sortida...

N'Àngel estava quasi sempre trist, entotsolat, capficat dins ell mateix, malhumorat a tota hora, com invaït per mals pensaments o com si un malbocí el consumís per dintre. Jo vaig arribar a creure que ja no m'estimava, que li feia nosa, que era una càrrega massa pesada per a ell. Ja no m'estimes? li vaig dir un dia. "Calla, no diguis bestieses", em contestà, amb un to aspre i eixut, com una flastomia. No, ja no m'estimes -vaig seguir- ara et faig nosa, som un viatge massa feixuc per a tu. Ell no em va contestar, va mimar-me, jo crec que amb rancúnia, i els seus ulls com els murtons, foren dues espurenes de rabiüra. Se'n va anar i, d'una portada, va deixar-me sola. (Pausa).

Aviat va tornar. Portava a les mans una botella. Va destapar-la i va beure. I tornà a beure. Una vegada i una altra. I una i una altra. Jo tremolava. Tenia por, molta por, perquè mai, mai l'havia vist d'aquella manera. N'Àngel no tenia el costum de beure, mai, mai. No pareixia ell. Me l'havien canviat...

Romp a plorar desconsoladament.

Pobre Àngel meu! Les gotes de suor li brollaven per tot el rostre, tenia les mans humides... D'una estirada me va rompre el vestit i nua em va tirar sobre el catre i... jo havia sentit a dir que a vegades els homes violen les dones... allò fou una violació. Ni un compliment, ni una mirada, ni un bri de la seva tendresa, ni una paraula amorosa, ni una engruna de la seva ternura habitual...

Va vomitar-me a sobre i ens rebolcàrem damunt el suc fermentat d'aquell vòmit àcid i agre. Pobre Àngel meu! Quedà adormit i en despertar-se, avergonyit, no trobava paraules per disculpar el seu comportament, per demanar-me perdó, per dir-me que no sabia què li havia passat i que... quelcom l'estava destruint per dintre... i que se sentia acovardit i... què sé jo quantes coses més.

Déu meu, quantes coses mos passaren, fins a quin grau de destrucció arribàren per acabar robant! (Pausa) Robàvem per necessitat, a contracor robàvem... i en teníem consciència de que no estava bé allò que fèiem, però malgrats tots els remordiments i malgrat també aquelles pessigades a la consciència, tornàrem a tenir il·lusions, tornàrem a viure, m'enteneu? Tornàrem a viure! El meu Àngel i jo tornàrem a viure! I n'Àngel, el meu Àngel, va tornar ésser carinyós, i l'amable, i el tendre de sempre... i tornar a vessar sobre meu els seus gavadals de tendresa.

Haviem venut tots aquells tresors robats a la casa redeguapa, tots, tots menys aquest canalobre que els dos estimàvem, perquè allumà les nostres nits d'amor.

Agafa el canalobre i, a poc a poc, com si estigués oficiant un rite antic, l'eleva més amunt del seu cap, s'agenolla i, a poc a poc, l'abaixa fins a deixar-lo sobre el caixó.

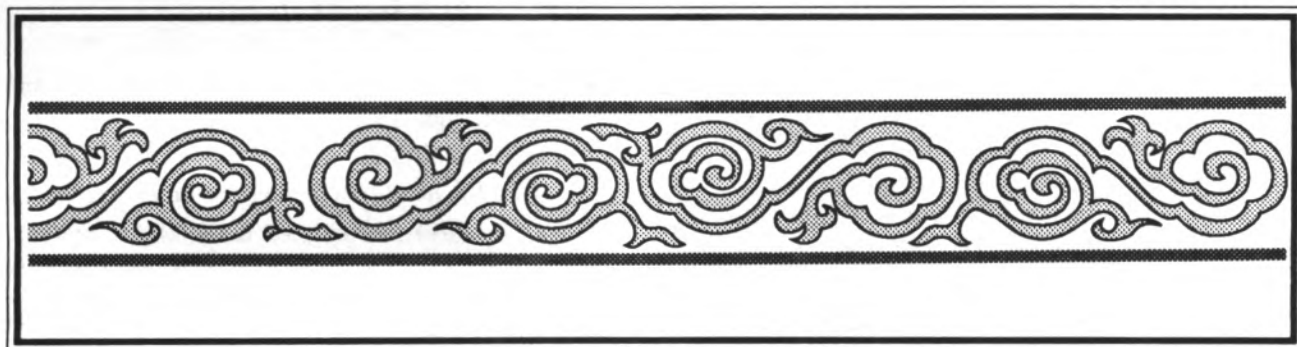
Anit cremarà per tu, Àngel, per tu i per mi, cremarà pels dos, com una oració feta flames. Cremarà fins a la darrera gota del seu, fins al seu darrer sospir... fins que les nostres ànimes s'ajuntin dins la regió dels estels....

Agafa la xeringa, se cerca la vena i s'hi clava l'agulla. Després deixa la xeringa i caminant cap a la fosca de l'escenari, a mitja veu, va dient.

Ja venc cap a tu, Àngel, ja venc cap a tu, perquè sense tu la vida ja no és vida, sense tu...

Se la sent caure morta.

Joan Rai
26 febrer 1992

CONVERSA AMB... CLIMENT ALZINA

Amb una calor excessiva per a l'època, ens troba asseguts a l'ombra de la terrassa del "Marítim", gaudint de la brisa escassa que bufa. Aquí hem quedat amb en Climent per a parlar de les festes patronals que s'albiren no gaire lluny i de la seva experiència personal com a regidor de cultura, festes i participació ciutadana.

En Climent ja era prou conegut en els ambients culturals del poble per la seva vinculació a la Banda de Música i al grup de teatre "Es Mussol", a més d'altres mogudes.

CAP VERMELL: Climent, tu arribes a Cultura quasi de rebot. Com t'hi trobes en el càrrec?

CLIMENT ALZINA: *Sí, jo en un principi vaig entrar a l'Ajuntament per a ocupar el lloc de Lluís Ladària, és a dir la regidoria de Festes i Participació Ciutadana, però amb la dimissió del regidor de cultura, Bartomeu Garau, i pelfet que el PSM no continuà amb aqueste responsabilitat, demanàrem de feros-en càrrec igualment. Vaig acceptar i això ha suposat una dedicació exclusiva.*

CV: Com t'has trobat les teves àrees d'acció?

CA: *La cultura a Capdepera ha canviat. S'ha passat d'una cultura basada en la subvenció municipal a una altra amb manco participació de l'Ajuntament*

Jo crec que la gent s'ha d'acostumar a pagar un poc, que no tot sigui gratuït, moltes coses no es valoren prou pel fet de ser gratuïtes.

A Capdepera hi ha ambient, per ventura no tant com a d'altres pobles, però feim coses.

CV: Centrant-nos en la teva feina diària, quins projectes i maldecaps tens ara per ara?

CA: *Primer de tot tenim un greu problema d'espai, d'infraestructura. A Capdepera hi ha molts d'espais buits i d'altres estan infrautilitzats. També tenim dos locals importants, S'Escorxador i Ca'n Rata, habilitats com a aules que voldríem recuperar aviat.*

Una idea que tenc és concentrar l'aspecte musical a un lloc, possiblement a l'edifici annex al Teatre, així es crearia un millor ambient. La gent que fa música es veuria més sovint i així per ventura sortirien més coses en comú, al manco hi hauria més contacte. Ara per ara habilitarem la planta superior com a aula de música, que podran ser emprada per a fer classes i pels assajos de la Coral.

Si feim això, a dalt de la guarderia s'hi ubicaria l'escola d'adults, ja que volem tornar potenciar els

tallers per a la gent adulta. Intentarem posar en marxa tres o quatre tallers, els de major demanda, com el de brodat.

Ara, en Climent, amb la seva peculiar tranquil·litat, fa brollar una idea darrere l'altra...

També vull convocar una altra vegada el certamen de pintura, d'una banda pel nivell que havia assolit -prova d'això és la qualitat dels pintors que hi participaven- i de l'altra s'ha de plantejar com una inversió, ja que els quadres guanyadors passen a formar part dels fons de l'Ajuntament, col·lecció que s'està inventariant.

Una altra cosa en marxa és la creació d'una biblioteca pública a Capdepera. Ara tenim la de S'Auba a Cala Rajada i la de la Caixa a Capdepera. La Fundació La Caixa ens ha manifestat la seva intenció de llevar les biblioteques que gestionen. Estam concretant un conveni, crec que prou avantatjós, pel qual la Fundació ens cedirà el seu fons bibliogràfic, el mobiliari i, inclús ha ofert una ajuda econòmica per a adequar el local on s'ubicaria i que l'hauria d'aportar l'Ajuntament. Aquí s'hi inclou dur dues exposicions durant l'any i fer concerts didàctics a les escoles.

CV: Entre el que hi ha per recuperar i els nous projectes hi ha molt per fer. Què penses aportar amb la teva gestió?

CA: *Jo estic obert a tot i a tothom. Jo no diré mai que no a res. Crec que, a més del que jo pugui programar i organitzar, la meva feina és escoltar i estudiar qualsevol projecte que surti de la gent, col·lectivament o individualment, asseure'ns, discutir-ho juntament, fer comptes i veure fins a quin punt és viable, rendible o interessant per al poble.*

D'altra banda, i això és el mateix per tot arreu, l'àrea cultural és la germana pobre del pressupost i no sempre tens els doblers que voldries o necessites per a dur endavant el que vols fer.

Altra qüestió és que estam a una zona turística i hi ha molta oferta de diversió i d'oci i això pot motivar que activitats aparentment encertades no trobin recolzament del públic perquè tenen altres coses que fer, com anar de copes amb els amics.

CV: Hi ha qui comenta que, davant el retall pressupostari, aquest Ajuntament ha sacrificat primer de tot l'aspecte cultural...

CA: *Bé, nosaltres hem governat en una època de crisi, amb pocs doblers. En èpoques de bonança econòmica no es creà infraestructura cultural: per exemple, a Ca's Mestres de Son Not s'encetà un projecte inútil, donada la mala situació de l'edifici i la inadequació de l'espai. Curiosament, a nosaltres,*

socialment, se'ns ha demanat crear aquestes infraestructures i com que no hem pogut respondre a la demanda se'ns acusa d'haver-nos carregat la "cultura", cosa que no compartesc.

Si quan hi havia doblers s'hagués arranjat el teatre, ja estaria fet.

CV: I de les festes, que per això veníem, com estam?

CA: Enguany hem augmentat el pressupost, però no gaire. Pretenim seguir amb el programa d'anys anteriors, amb modificacions puntuals. Per exemple, a Cala Agulla volem dur un grup amb certa qualitat i recuperarem la berbena de Capdepera, a més de la que organitza la Tercera Edat. Com a notícia, enguany Xesc Forteza no ve, però tndrem teatre de qualitat. Per a Cala Rajada tenim contractat el grup de teatre de Bunyola, amb l'obra "En Joan Petit", recentment estrenada a Ciutat amb molt d'èxit, i per a Capdepera estam en contacte amb el grup andritxol Voramar.

D'altra banda, tornarà "La nit del foc", i a continuació -això és novetat- hi haurà una festa al parc de S'Alzinar. Una festa senzilla en la qual el públic serà la peça clau, ja que podrà demanar cançons als músics i cantar-les. Altres canvis: el concurs de paelles canviarà de lloc, el farem a la drassana; hi haurà un partit de water-polo internacional entre alemanys i nadius; recuperarem una tradició antiga, l'anomenada diana florejada, que el matí de Sant Bartomeu recorerà els carrers convidant a la festa.

CV: Amb les festes s'han d'organitzar molts d'actes, a més aquí vénen quasi seguides. De nit, somies en les festes?

CA: No estic totsol. S'ha de dir que la comissió de festes ha funcionat molt bé, de fet no em deixen fer feina...

Es tracta d'integrar inquietuts que sorgeixen, especialment entre els joves. Abans hi havia unes festes oficials i altres alternatives. Ara s'han girat els papers, i les alternatives són oficials. Malgrat tot, procuram que hi hagi actes per a la gent gran, s'han d'equilibrar espectacles i activitats per a totes les edats.

CV: Ja es fa tard, i no estaria malament anar a fer un capficó a Cala Agulla o a la propera Cala Gat. D'altra banda, el café ja és fred, però falta parlar de projectes. Què tens preparat per a l'any escàs que et queda de legislatura?

CA: Només queda un any per acabar aquesta legislatura, per això serà difícil dur a terme alguns projectes. Per exemple, voldria encetar una mena de temporada de teatre, curta, amb tres o quatre grups. Inclús voldria fomentar les representacions dels al.lots. Enguany els nins de S'Alzinar n'han fet dues, per pròpia iniciativa. Seria interessant implicar les dues escoles.

I com no? voldria rehabilitar el Teatre Principal. He cercat ajuda a la Conselleria de Cultura, que té un pla de deu anys per a crear equipaments culturals als pobles, però no entram en els seus projectes. El MOPT té un altre pla per a recuperar teatres vells, però el nostre no és prou antic ni té prou valor històric. Malgrat això, Ramon Aguiló -representant a les Balears del MOPT- es comprometé a estudiar una solució, però seguim a l'espera. Quan es parla de vuitanta milions tothom es fa enrere.

CV: El darrer glop de café. El sol segueix pitjant i sense adonar-nos ja fa una bona estona que parlam. La pregunta inevitable. Tens res a afegir?

CA: Jo a la meva tasca la valor molt positivament, de fet tenc la intenció de seguir. He començat la feina amb il.lusió i voldria dur a terme idees i projectes que amb un any seran difícils de posar en marxa. A més, m'ho estic passant molt bé, per ventura m'ocupa molt de temps, no tenc horari fix... però a mi em compensa, ho trob molt gratificant, he conegut molta gent i molt interessant.

Potser, un altre ho faria millor, però m'agradaria molt acabar el que he començat. De fet, voldria formar part del pròxim Consistori i treballar a la mateixa regidoria.

CV: Adéu, Climent.

CA: Adéu, me'n vaig a la biblioteca a aclarir uns assumptes...

El naixement de Cala Rajada

L'antiga possessió de Lo Cap fou dividida, a finals del segle XVIII, en quatre petites possessions: Can Patilla, es Coll d'Os, Can Climentó i Ses Rotges. L'any 1808 a "Cala Rajada hi havia dues casetes juntes que podien allotjar fins a quinze homes" i que correspondrien a Can Climentó i a ses Rotges.(1)

A l'inici de la segona meitat del segle XIX, vengueren les primeres barques externes, principalment de Valldemossa, a cercar coral, que aleshores valia bons diners.(2) "Els mariners valldemossins vivien, segons ens conta l'arxiduc Lluís Salvador (3), en grups d'uns trenta homes a dos llocs de la costa brava: el Port i s'Estaca. Viuen dins pobres barraques, mentres que les dones es queden a la vila. Tan sols els dissabtes al capvespre pugen els difícils costers per passar els diumenges amb la família i després tornar.

Quan ha passat l'hivern quasi tots es dirigeixen cap a la zona de Llevant. A les cales solitàries aixecaran unes pobres barraques on duran una vida lliure i feliç. Després dels llargs mesos d'estiu, tots aquells mariners tornen a les seves bases valldemossines".

A la fotografia (4) s'observa un d'aquests habitatges a Cala Manacor; al fons, una cova natural engrandida; just davant la cova una barraca semblant a les dels roters, amb una coberta vegetal. Aquests serien els primers habitatges dels mariners valldemossins que s'establiren a les nostres cales; a ses Covasses i a Cala Gat encara queden parts d'aquelles coves. Aquests pobres habitatges no eren molt millors que les humils cases de s'Estaca que tampoc gaudien de comoditats ni mesures higièniques.(5)

L'arribada de mariners forans o externs crearia certes tensions amb els pagesos que vivien més a prop de la costa que, normalment, consideraven la gent de mar com a gent de força. Durant un període de vint o més anys vingueren a fer la temporada de pesca però, a

causa del seu aïllament social, no ens queda constància documental.

Passat un temps, alguns dels mariners forans quedaren a residir per sempre a Capdepera; aquests foren: Antoni Mercant Vila, valldemossí, a l'any 1862 i tenia vint anys; Andreu Nadal Soler, felanitxer, a l'any 1865 i tenia quinze anys; Joan Calafat Mercant, valldemossí, a l'any 1867 i tenia vint-i-quatre anys.

Els mariners que tenien la família a Valldemossa tornaven al seu poble per la festa de la Mare de Déu d'Agost. Alguns acabaren per venir acompanyats de les seves dones i quedaren a viure permanentment a la nostra costa, però no trobam inscrits en el cens municipal més que els seus fills: na Francisca Morey Torres a l'any 1863 i en Pere Antoni Morey Orpí el 18-3-1864. Acabarien per residir a Capdepera.

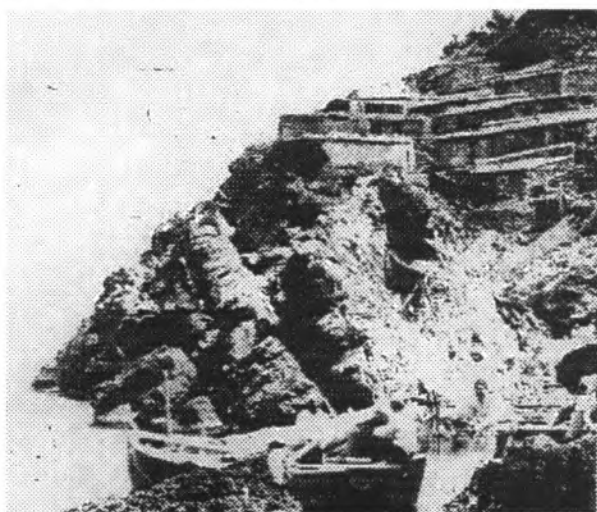
Aquells mariners tenien moltes de raons per tornar a casa: la família, els amics, els béns familiars, la pressió social, els costums, les devocions religioses, etc. En Joan Mercant Omar fou un dels joves valldemossins que venien a pescar a la nostra costa; entorn a l'any 1880 va conèixer na Francisca Morey Torres i es posaren a festejar. Quan tomà a ca seva va manifestar als pares la intenció de casar-se amb na Francisca, però la família no va atendre les raons i el va assabentar que si es casava i quedava a viure a Capdepera ho perdria tot; i així va ser; l'any 1884 en Joan es va empadronar a Capdepera per casar-se amb na Francisca. Els primers mariners forans no s'atrevien a rompre els vincles familiars, però els fills, que des de nins havien passat tantes temporades lluny de l'entorn familiar, sí que ho feren.

Els joves mariners que renunciaren a tornar al seu lloc d'origen construïren la seva llar a Capdepera. Llavors encara no es podia viure únicament de la mar; a l'hivern, sobretot, calia fer molta obra de palma i qualche jornal al camp o a la construcció.

Res millor que una bona fotografia per deixar constància de la vida d'aquells mariners, que l'arxiduc qualificà de "lliure i feliç". La fotografia està feta a Cala Manacor, avui Porto Cristo.

A mesura que la infraestructura econòmica ho permetia passaren a viure a Cala Rajada.

El poblat de s'Estaca a principi d'aquest segle

En aquells anys també era ben difícil viure, únicament, de la terra. Les petites possessions començaven a establir-se. La primera fou Son Bassó que a l'any 1860 parcel·lava el sementer d'es Carregador. Als anys 1873, 1878 i 1882 es feren parcel·lacions dins es Claper. En el mes d'agost de 1878 en Miquel Garau Terrasa, propietari de Can Climentó, demanà permís per repartir uns terrenys en solars en el lloc de "Calarrachada". A l'any següent, pel mes de setembre, la Comissió d'Obres ho concedia.(6)

La parcel·lació de Can Climentó va consistir en la delimitació de trenta-u solars agrupats en dos nuclis. En aquells moments, a més a més de les cases de la possessió situades al nord de la carretera del far, hi havia nou edificis que eren escars i casetes de mariners de les quals encara se'n conserva una.

En el mes de juliol de 1879, en Jaume Servera Lliteras presentava el planell i demanava el permís municipal per parcel·lar uns terrenys de la possessió de ses Rotges. Eren trenta-nou solars per construir-hi cases i estaven situats vora la carretera del far a la part nord.

Antoni Mercant Vila, casat, pagès i mariner, demanà permís, en el mes d'agost de 1880, per edificar una casa de planta baixa a "Calaregada". Tres mesos després, en Miquel Reus Mas feia el mateix.

En el cens de 1889 apareix, per primer vegada, l'encapçalament de "el barrio de Cala Rayada" i la relació de mariners amb domicili permanent; eren:

Casa 1: Pere Antoni Morey Orpí i la seva filla Francisca.

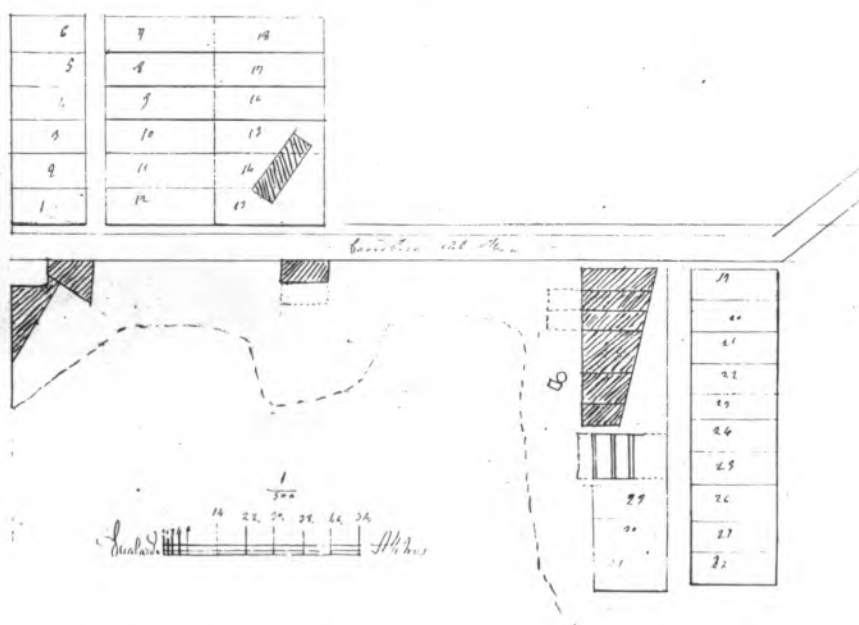
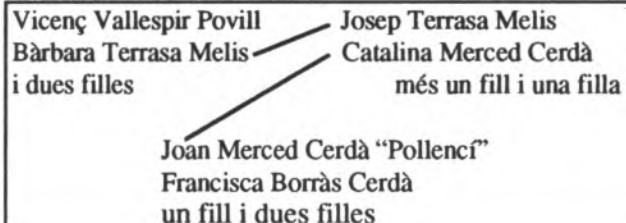
Casa 2: Bartomeu Alzina Mas, la seva dona Joana Moll Orpí i els fills Joan i Angela.

Casa 3: Joan Reus Mas, la seva dona Maria Moll i el fill Gabriel.

Casa 4: Vicenç Vallespir Povill, la seva dona Bàrbara Terrasa Melis i les filles Maria i Antònia.

Tots aquests pobladors eren naturals de Capdepera menys na Maria Moll que era de Palma i en Vicenç Vallespir de Tarragona.

Darrera cadascuna de les cases hi havia tot un teixit familiar; basta observar que els mariners que demanaren el permís no es corresponen amb els que després hi viurién. Aquest és, esquemàticament, l'entramat familiar dels membres de la casa 4:

Els espais subratllats corresponen a la part edificada i són anteriors, menys les cases de Ca'n Climentó, a l'any 1878 i posteriors a 1861, any de la construcció de la carretera del far. Les construccions estaven situades damunt les roques de la mar.

A la casa 1 hi vivia el pare i la filla mentre que la mare i el fill romanien a Capdepera. Això vol dir que si bé hi havia raons per establir-se a Cala Rajada també n'hi havia per no deixar la casa de Capdepera.

Entre 1880 i 1890 no es construí cap altre casa de mariners, però l'activitat pesquera s'intensificà perquè a cadascuna de les cases s'hi agombolà un bon nombre de marinerers units per vincles familiars.

La casa d'Antoni Mercant és tan senzilla que les tasques diàries s'havien de fer fora de casa. La casa està xapada longitudinalment per la meitat. Si bé no ho he pogut confirmar, sembla que es feia així perquè no es donava permís municipal per fer una vivenda de dimensions tan reduïdes; aleshores feien una casa normal i després la dividien. Aquest procediment confirma els estrets lligams familiars i laborals que hi havia en aquella reduïda comunitat marinera.

Aquesta primera etapa de Cala Rajada durà fins devers l'any 1891 en què tot un conjunt de circumstàncies favorables el consolidaren com a nucli mariner, comercial i estiuenc.

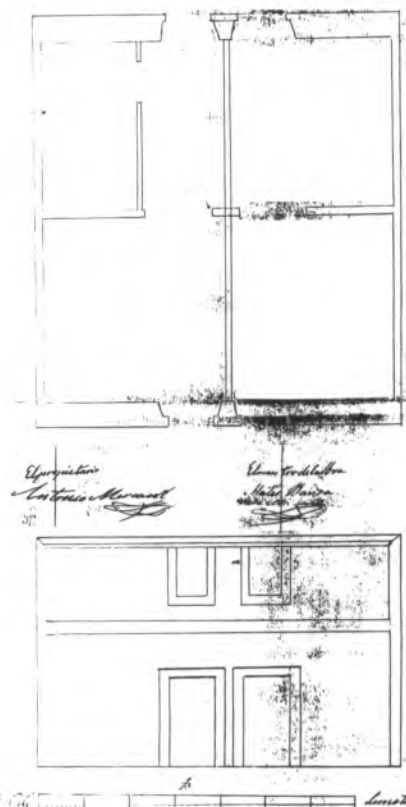
Notes:

(1) Josep Segura Salado. Cap Vermell nº 40, abril de 1984.

(2) Joan Sancho "Coll". Història de Capdepera. Cap Vermell nº 52. 1985

(3) De la caza, pesca y navegación. Impremta Mossèn Alcover. Palma 1962.

(4) Fotografia de l'arxiu de Damià Duran. Publicada a "Porto Cristo, societat i cultura" Manacor 1980

(5) Fotografia del llibre "Miramar, el archiduque y los mallorquines" de Bartomeu Font Obrador. Miquel Font editor. Palma 1993.

(6) Arxiu municipal de Capdepera.

Josep Terrassa

Nacionalisme i economia

Dia 23 de juny a les 9 del vespre es dugué a terme la darrera edició de les "Tertúlies de Ca's Metge", que Bel Servera organitza habitualment a Son Servera i que de forma extraordinària en aquest cas va tenir lloc a l'hotel "L'Illot" de Cala Rajada.

Després d'un bon sopar, l'anfitrió Sr. Esteve donà la paraula a Pere Sampol, parlamentari del P.S.M., qui en un breu parlament efectuà una sucinta anàlisi de la situació econòmica de Mallorca, per sectors, indicant les noves perspectives i fites que cal plantejar-se. D'aquestes ressaltà la necessitat del reconeixement del turisme com a indústria, la necessitat d'ajudar a l'agricultura mediterrània i la creació de noves indústries alternatives.

Així mateix aportà dades referides a les inversions no realitzades a les Illes (35% de la mitjana nacional), la manca de model econòmic i l'expoli que patim els illencs. Com a solucions plantejà la necessitat de restaurar les zones turístiques, els espais naturals, els

barris antics i l'entorn rural deteriorat. A més va plantejar un model de creixement o decreixement quantitatiu per a créixer qualitativament, en funció dels recursos.

Un pic acabada la intervenció del Sr. Sampol s'obrí un torn de paraula en el que intervingueren Damià Pons, Ferran Porto, Antoni Muntaner, Antoni Sansó i Miquel Pastor, tots ells convidats a la tertúlia. Moderà les intervencions Joan Bauçà.

Un

per aquesta foto

Mes de Juny Refranyer popular

- * *Juny xapa l'any, però no li fa cap mal*
- * *Juny cixut, bon vi al cup.*
- * *Juny plujós, graner polsós.*
- * *Juny ploguer, vi aiguader.*
- * *Al juny la falç al puny.*
- * *Juny fred, mata l'esplet.*
- * *Del juny i pel juliol els gats de panxa al sol.*

EXCEPTÉ. conj. ant. Exceptat. Tots'los capellans excepte los de Sanct Just, Cobles Federich.

ETIM.: pres del llatí **excepto**, mat. sign.

EXCEPTUAR. v. tr. Excloure, considerar fora de la regla general, d'una enumeració; cast. *exceptuar*. Viu totes les coses molt riques exceptuada la tenda, Curial, II, 29.

FON.: *əksəptuá* (Barc.); *əkseptuár* (Val.); *əšəttuá* (Palma).

EXEPTÉ = ?

NINGU ES PROFETA A LA SEVA TERRA

Aquella dita antiga que ja es troba a la Bíblia que "ningú no és profeta a la seva terra" és ben veritat. Conec persones mallorquines del món de la cultura, l'art o les lletres que són més valorades a París o a Catalunya que no a la mateixa illa. Persones que han estat convidades a donar conferències a fora i que aquí, si han arribat a fer nom, ha estat després d'anys, i d'aconseguir èxits a l'exterior.

Diu un amic meu que aquest mal, encara que sigui general, és molt propi dels mallorquins que el patim d'una manera singular. Ens consta valorar allò que és nostre. Admetre que aquell escriptor, aquell teòleg, aquell pintor o poeta d'aquí, de la nostra illa, pugui ser tan bo o més com aquell duit de fora, no és una cosa fàcil.

Seria bo que aprenguéssim a valorar les persones que ens enrevolten començant per les de més a prop, aquelles que tractam cada dia, a ca nostra, al taller, a la universitat, a la oficina... és la millor manera d'arribar a descobrir els genis que certament també tenim aquí, potser al nostre costat mateix. A vegades la bena de la gelosia ens impedeix veure allò que és obvi.

● ● ANDREU GENOVART ORELL

COSSETES

Ens cercam a nosaltres mateixos, constantment, sense que la majoria de vegades acabem de trobar-nos.

La feina o la diversió ens fan anar amb el peu a l'accelerador, correguent d'un cap a l'altre, sense temps per a contemplar el paisatge.

Fou Eugeni d'Ors qui digué, precisament, que "el primer deure del paisatgista és no formar part del paisatge". Així, en la mesura que siguem capaços de distanciar-nos, a través d'una actitud crítica, de la realitat de la qual formam part, la podrem entendre millor i estarem en disposició de canviar-la si cal.

Ens trobam atrapats entre dos pols que donen intensitat al nostre viure. D'un costat, el treball, el negoci, la moral calvinista de reminiscències ascètiques. De l'altre, el lleure, l'oci, la fruïció que es mou entre l'hedonisme i l'epicureisme.

Enmig, com a alternativa a considerar, hi trobaríem el repòs, el temps per a sedimentar la nostra experiència vital, la descoberta d'un estil de vida la qualitat del qual passaria per l'apreci de detalls del paisatge que sovint ens passen desapercebuts: la conversa, la lectura, la reflexió pausada i tranquil·la, el passeig...

Quan sembla que ens manquen referents ètics engrescadors per a orientar el futur de la humanitat, insistesc, la distància de la realitat -no per defugir-la sinó per analitzar-la- ens pot ser de gran utilitat. Això passa per moderar el ritme que ens hem imposat i per contemplar el que ens envolta.

Si sols formam part del paisatge, mai no el veurem.

Pixatinters.

PERLA CULTIVADA

I la discriminació dels mallorquins continua. Na Xisca Amengual de Ciutat i la seva família no varen poder menjar escalopes a un restaurant situat a l'entrada de Cala Rajada, davant la botiga de la bonoloto, perquè el demanaren en mallorquí.

Notícia aparescuda a la secció de XAFARDERIES del diari L'ESTEL DE MALLORCA, el dia 1 de juliol passat.

El comentari posau-lo vosaltres mateixos.

BATEC

L'espectacle del mundial de futbol dels Estats Units ha tornat a omplir les caloroses i tedioses tardes i nits (per allò de la diferència horària amb Amèrica) del mes de juny.

Independentment del paper -o paperet- que faci la nostra selecció, ara per ara em referesc a l'espanyola, l'esport rei m'opassions, i a més és un bon reclam publicitari i comercial. Basta comprovar les instal·lacions de televisió a tots els bars i terrasses de Cala Rajada. A més, aquí el mundial té un valor afegit: què farà la selecció alemanya?

Els càntics de "Deutschland", "Deutschland", entonats pels nostres visitants, trenquen el silenci o renou habitual, segons el carrer, i les goles es refresquen amb litres i litres d'escumosa cervesa quan l'equip alemany surt a la petita pantalla contra un o altre rival.

Abans del partit que enfrontà la selecció espanyola contra els germànics, un conegut propietari d'una terrassa em comentava "No sé que és millor. D'una banda estaria ben content de que guanyàssim, per fregar-los pels morros el resultat a aquests prepotents que ja celebren la victòria abans de començar a jugar. Es creuen, potser amb raó, els amos de Cala Rajada, al manco han envaït amb banderes i pancartes tots els bars. Però per l'altre costat, si guanyen ells la caixa ho notarà, i això ho agraeix el negoci".

Oci i negoci creen interessos i sentiments contraposats en el nostre poble. Potser que a la resta de l'Estat aquest pensament resulti provocatiu, però no a la nostra illa. Aquí pocs el tatxarien d'antipatriòtic, de venut, etc. Si Espanya té poc o res a fer al Campionat Mundial, els dubtes del meu interlocutor s'haurien esborrat: "Que els alemanys guanyin i facin molts de partits, però que no siguinampions".

TRES I NO RES

Aquestes són les darreres novetats de la Biblioteca Pública Municipal. Ens han arribat gràcies al conveni de la biblioteca amb el C.I.M. com a membre de la seva Xarxa de Biblioteques de Mallorca. Estan a disposició de tots els que les vulgueu llegir:

RELACIÓ DE NOVETATS

0 GENERALITATS

- . Gran Enciclopèdia de Mallorca. Volum 10
ed. PROMOMALLORCA,
- . Mallorca
ed. PROMOMALLORCA, 1993

2 RELIGIÓ

- . JOAN PAU II :L'Esplendor de la Veritat
ed. CLARET, 1993

3 CIÈNCIES SOCIALS

- . TAMAMES, R. La España alternativa
ed. ESPASA CALPE, 1993
- . DÍAZ-PLAJA, F. La España Musulmana
ed. EDAF, 1993

5 CIÈNCIES PURES

- . SCHULZE, A. Aves de Ciudad
ed. EVEREST, 1993

7 BELLES ARTS. ESPORTS

- . GUBERN, R. Espejo de fantasmas
ed. ESPASA CALPE, 1993
- . NORMAN, B. Las 100 mejores películas del siglo
ed. CÚPULA, 1993
- . TERMCAT, Diccionari de Futbol
ed. ENC. CATALANA, 1992

8 LINGÜÍSTICA . LITERATURA

- . MOREY/ MELIÀ/ CORBERA :Alfa.
Mètode d'autocorrecció gramatical assistida
U.I.B., 1994
- . BURGÉS, A. Ya viviste lo tuyo
ed. GRIJALBO - MONDADORI, 1993
- . BAUDELAIRE, C. El Spleen de París
ed. ALTEA, 1993
- . ALOMAR, A. Ritardando
ed. Aj. INCA, 1993
- . COLOM, P. Albes i tempestes
ed. ESCLAT, 1993
- . MESQUIDA, B. The blazing library
ed. U.I.B., 1994
- . Premis Ciutat d'Inca 93. Concurs de redacció, relat curt i poesia
ed. Aj. INCA, 1993
- . MENÉNDEZ, J. Historia de la Literatura Española. 2 vols.
ed. EVEREST, 1993
- . CABALLERO, J.M. Poesía de J.M. Caballero Bonald
ed. U.I.B., 1994
- . CATALÁN, G. De una cierta desmesura
ed. PRENSA UNIVERSITARIA, 1993
- . MÚJICA, M. Don Galaz de Buenos Aires
ed. SEIX BARRAL, 1993
- . MUÑOZ MOLINA, A. Nada del otro mundo
ed. ESPASA CALPE, 1993
- . SAMPEDRO, J.L. Real Sitio
ed. DESTINO, 1994
- . UMBRAL, F. MADRID 1940
ed. PLANETA, 1993

INFANTIL 1 2

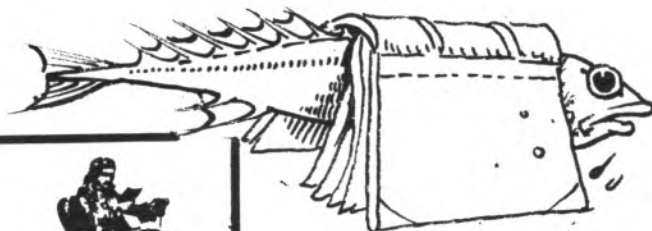
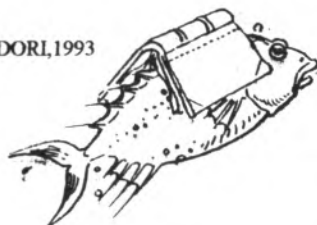
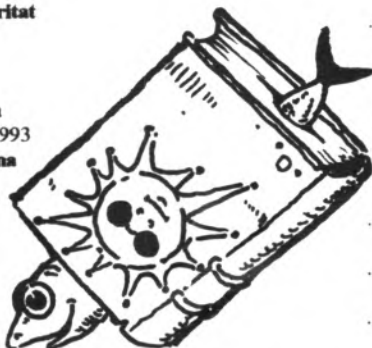
- . AMORÓS, M.L. Jardí abandonat
ed. CRUÏLLA, 1993
- . BLAKE, Q. Atxim!
ed. JUNIOR, 1993
- . CARRANZA, M. La Sefa Rateta
ed. TIMUN MAS
- . CHAPOUTON, A.M. Les sabatilles d'ulls blaus
ed. JUNIOR, 1993
- . CUNLIFFE, J. El cartero Pat y el paquete
ed. EVEREST, 1993
- . CUNLIFFE, J. El cartero Pat va a la ciudad
ed. EVEREST, 1993
- . CUNLIFFE, J. El cartero Pat va a navegar
ed. EVEREST, 1993
- . DALMASES, A. El cargol cuatoronja
ed. Pub. ABADIA DE MONTSERRAT, 1993
- . GORKI, M. Samovar
ed. GAVIOTA, 1993
- . JOLY, F. La Fera Llobera
ed. JUNIOR, 1993
- . LANGLEY, J. La princesa i la granota
ed. JUNIOR, 1993
- . LENAIN, T. La meva germaneta és un monstre
ed. JUNIOR, 1993
- . MARTÍN, A. La guerra dels minúsculs
ed. CRUÏLLA, 1993
- . MOSER, E. Manuel y Didi y la choza en el árbol
ed. GAVIOTA, 1993
- . MOSER, E. Manuel y Didi y el hombre de las nieves
ed. GAVIOTA, 1993
- . MOSER, E. Manuel y Didi y la seta gigante
ed. GAVIOTA, 1993
- . MOSER, E. Manuel y Didi y el sombrero volador
ed. GAVIOTA, 1993
- . PALOMERO, J. Vuit contes i mig
ed. TANDEM, 1993
- . REIG, J. Contes de la Tradició nòrdica
ed. TANDEM, 1993
- . SCHEFFLER, U. Tintof, el monstre de la tinta
ed. CRUÏLLA, 1992
- . THIBERT, C. Amb el mixet o sense el mixet
ed. JUNIOR, 1993

INFANTIL 1 3

- . CARRANZA, M. ¡Estima't, Gaudenci!
ed. CRUÏLLA, 1993
- . POL, L. de El gegant i el rabadà. Neu al parc
ed. del BULLENT, 1993
- . WILSON, F. Superiaia Superestar
ed. COLUMNA, 1992
- . WILSON, F. Superiaia de vacances
ed. COLUMNA, 1992

BIBLIOTEQUES
DE
MALLORCA

IMATGES DEL NOSTRE PATRIMONI

MOLÍ DE SOS SASTRES

Antigament, les possessions que feien partió amb el torrent de Canyamel disposaven de molins d'aigua per fer la mòlta. Per això, aquesta torre de molí fariner es construïria després de la parcelació de la zona dels horts de S'Alzinar.

Una característica de la torre és que no té el portalet d'entrada a ran de terra, sinó a uns dos metres d'altària.

La torre de molí de Son Febrer presentava unes característiques semblants; a l'actualitat està en runes i no sortirà en aquest inventari.

Amb aquest molí s'acaba una visió de conjunt del patrimoni de molins fariners de vent del nostre municipi.